

КАКЪ БЪ НАКАЗАНЪ ТОШКО

— Нѣкой бере отъ крушата! Ето нѣ и днесъ има паднали листа и клони, — думаше бай Петъръ и стискаше юмруци.

Минаха нѣколко дена.

— Пакъ сж брани круши! Само да го пипна! Сигурно е нѣкой палавецъ отъ махалата! Скокне на оградата и хопъ на крушата. Догде го видя, излети като стрела надолу по улицата.

Седи подъ крушата бай Петъръ и мисли. Работа не му се похваща. Ядосва се, че има такива лоши момченца. Да го набие, скоро ще забрави и подиръ нѣкой день, пакъ се качилъ на крушата. Ще го накаже той. Тѣй ще го накаже, че цѣлъ животъ да помни кога е кралъ круши. Още въ зори се скри бай Петъръ въ градината. Ето го, иде пакостникътъ. Спрѣ се подъ крушата и съ единъ скокъ се намѣри на крушата. Хемъ

яде, хемъ пѣха въ джобовѣтъ си. Бърза ли, бърза! Но и бай Петъръ не чака. Поведѣ тихичко той кучето, върза го подъ крушата и се оттегли на страна.

Тошко гледа отъ горе и не смѣе да мръдне. Кучето лае подъ крушата, а бай Петъръ сѣди на страни и дѣлка пржчка. Кждето и да скокне Тошко ще си изпати. А времето минава. Децата започнаха да отиватъ на училище. Ето нѣ, задаватъ се неговитѣ другари. Сега ще го видятъ. Боже какво да прави! Крие се той задъ клонитѣ, но другитѣ виждатъ вързаното куче подъ крушата. Гледа нагоре и лае. Подигнаха глави и момчетата, погледнаха нагоре.

— А бе, Тошко, какво правишъ горе? Ехе, я гледайте, Тошко се разположилъ на крушата! Дай и на насъ по една!.. Хвърли де! Ха... ха... ха!.. Не ги дръжъ само за себе си!...